Markku Suksi
Karjalankatu 18
20740 Turku

Eduskunta/perustuslakivaliokunta
00102 Eduskunta

Viite: asiantuntijapyyntö asiassa K 18/2017 vp Hallituksen kertomus kielilainsäädännön soveltamisesta 2017; sähköpostiviesti 21.2.2018

Turku 18.3.2018

Lausunto hallituksen kielikertomuksesta 2017

Eduskunnan perustuslakivaliokunnalle

Pyydettynä antamaan lausunto hallituksen vuonna 2017 eduskunnalle antamasta, kielilain (423/2003) 37 §:n mukaisesta kertomuksesta kielilainsäädännön soveltamisesta esitän kunnioittavimmin seuraavat huomiot (pyrkimättä lainkaan kommentoimaan kaikkia yksityiskohtia):[1]

1. Hallituksen n.k. kielikertomus annetaan nyt neljännen kerran, ja vaikka alkuperäisenä tavoitteena onkin ollut kielikertomuksen laajuuden supistaminen tiettyihin asioihin fokusoimalla, on vuoden 2017 kielikertomus sivumääräisesti yhtä laaja kuin aikaisemmat selvitykset. Tämä mielestäni osoittaa jotain kielellisen sääntelyn merkityksestä, sen merkityksen lisääntymisestä ja sen läpäisystä oikeusjärjestyksessä ja yhteiskunnallisessa toiminnassa: kielellisten asioiden sääntely osuu hyvin monelle, melkein jokaiselle oikeudenalalle ja kasvaa perustuslain 17 §:n puitteissa yhä laajemmaksi esimerkiksi viittomakielisten oikeuksia edistettäessä. Tästä perspektiivistä on perustuslain 17 §:n 3 momentin viimeiseen virkkeeseen sisältyvän lakivarauksen kannalta tärkeää, että kertomuksen kattavan ajanjakson aikana on säädetty lakivarausta toteuttava, puitelakina toimiva viittomakielilaki (359/2015), joka jäsentää julkisen vallan toimia suhteessa viittomakieleen vaikka ei sisälläkään varsinaisia kielellisiä oikeuksia viittomakieltä käyttäville.

2. Oikeusministeri Häkkäsen esipuhe kielikertomukseen antaa mielestäni erinomaisen historiallisen taustan Suomen kielilainsäädännölle ja Suomen

[1] Haluan tuoda esille, että olen eri tavoin ollut osallisena kielikertomuksen valmistelun alkuvaiheissa. Toimin valtioneuvoston kieliasiain neuvoston varapuheenjohtajana ja olen siinä ominaisuudessa saanut mahdollisuuden kommentoida valmisteilla olleen kielikertomuksen rakennetta ja tekstiä. Minulla ei kuitenkaan ole ollut minkäänlaista kirjoitusvastuuta, vaan kielikertomuksen teksti on syntynyt virkatyönä oikeusministeriössä.

kieliolojen kehittymiselle. Jos Suomen asemointia muihin eurooppalaisiin maihin nähden vielä haluaisi täsmentää, voisi noin sadan vuoden takaisista tapahtumista mainita Suomen pyrkimyksen päästä Kansainliiton täysimääräiseksi jäseneksi. Kansainliitto oli YK:n edeltäjä ja leimallisesti konfliktien estämistä harjoittava kansainvälinen järjestö. Ahvenanmaan kysymys on kaikkien tuntema, Kansainliiton kesäkuussa 1921 ratkaisema kiistakysymys Suomen ja Ruotsin välillä. Samaan aikaan kuitenkin käsiteltiin Kansainliitossa myös sitä, millaisia vähemmistötakuita Suomen pitäisi antaa Kansainliitolle solmimalla n.k. vähemmistösopimus sellaisen maan kanssa, jonka katsottiin olevan n.k. ”kin-state” Suomen alueella olevalle vähemmistölle. Varmaan Kansainliitto ajatteli, että sellainen sopimus tulisi solmia Ruotsin kanssa, ja kaikilta ensimmäisen maailmansodan jälkeen syntyneiltä valtioilta edellytettiinkin tämäntyyppistä vähemmistövelvoitetta kansainvälisen oikeuden tasolla. Suomi kuitenkin pyrki todistelemaan, että vuonna 1919 hyväksytyn hallitusmuodon säännökset kieli- ja uskontoryhmien kohtelusta olivat niin hyviä, että Suomelta ei tulisi edellyttää minkäänlaisen vähemmistösitoumuksen antamista. Heinäkuussa 1921 Kansainliitto sitten katsoikin, että mikään vähemmistösopimus Suomen naapurivaltion kanssa ei voisi parantaa eri ryhmien kohtelua siltä tasolta, jolla eri ryhmien asema jo oli Suomen hallitusmuodon ja muun lainsäädännön nojalla.[2] Siksi Suomelta ei edellytetty mitään vähemmistösitoumusta. Sellaisia sitä vastoin edellytettiin kaikilta muilta uusilta valtioilta Virosta muiden Baltian maiden kautta aina Albaniaan asti, sillä Suomesta poiketen kaikki muut valtiot luotiin yksikielisen kansallisvaltioajatuksen (yksi valtio, yksi kansa, yksi kieli) pohjalta, mistä johtuen erilaisia vähemmistöjä pidettiin epäilyttävinä ja jopa vainottiin. Kaikista muista uusista valtioista kuin Suomesta tulikin sitten 1920- ja 1930-luvuilla autoritaarisesti hallittuja. Voi siis olla, että Suomen valtiorakenne oli kieliratkaisun ansiosta sotienvälistä autoritaarisuustendenssiä lieventävä ja että sillä ehkä jopa oli kansanvaltaisuutta suojaava vaikutus. Tietenkään ei pidä ummistaa silmiään siltä, että vuoden 1919 valtiosääntöiset ratkaisut eivät sisällyttäneet saamelaisia ja muita kielellisiä ryhmiä, mutta Suomen valitsema kahden kansalliskielen järjestelmä oli kuitenkin niissä oloissa hyvin poikkeuksellinen ja teki nähtävästi vaikutuksen Kansainliittoon.

3. Kielikertomuksen s. 16 todetaan, että kielellisiä oikeuksia ei ole ainakaan tarkoituksellisesti heikennetty säädösmuutoksilla ja että lakisääteisiin oikeuksiin saada palvelua suomeksi ja ruotsiksi tai saameksi ei ole tehty muodollisia muutoksia. Mielestäni selkeästi muodollinen heikennys on kuitenkin tehty kertomuksen sivulla 21 mainitun terveydenhuoltolain (1326/2010) kohdalla, kun kiireellistä erikoissairaanhoitoa koskeva päivystysuudistus toteutettiin siten, että yksikielisen Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiirin sisälle luotiin varsin ylimalkaisella säännöksellä kaksikielinen päivystysyksikkö palvelemaan Vaasan sairaanhoitopiirin alueelta n.k. laajaan päivystykseen tuotavia ruotsinkielisiä potilaita. Säännös ei sisällä mitään ohjetta EP:n sairaanhoitopiirille sen suhteen, miten tällainen erikoislaatuinen järjestely olisi toteutettava, eikä siinä esimerkiksi velvoiteta sairaanhoitopiiriä antamaan asiasta määräyksiä hallintosäännössään. Kielellisiä oikeuksia koskevia määräyksiä ei ko. sairaanhoitopiirin hallintosääntöön havaintojeni mukaan sisällykään (esim.

[2] Ks. Markku Suksi, 'Kahden kansalliskielen järjestelmä: tausta ja rakenteet', *Oikeus* 2014(43):3, ss. 332-345.

potilaan hoidon järjestämisen tai rekrytoinnin suhteen),[3] vaikka sellaisia tulee kuntalain (410/2015) 90 §:n 2 momentin perusteella sisältyä ko. sairaanhoitopiirin hallintosääntöön. Minusta on varsin selvää, että eduskunta teki tässä asiassa merkittävän poikkeuksen normaaliin julkishallinnon aluejakoja koskevaan käytäntöön, joka vaarantaa kielellisten oikeuksien toteutumisen sekä yksilötasolla että yleisellä järjestelmätasolla. Se saattaa olla myös tarkoituksellinen heikennys.

4. Yksi syy edellä mainittuun poikkeukseen lienee se harhaluulo, jolle päivystysasiaa koskeva hallituksen esitys perustuu, harhaluulo, jonka mm. professori Olli Mäenpää toi esille asiantuntija-arviossaan koskien hallituksen esitystä HE 224/2016. Tässä esityksessään hallitus tuo esille, PeVL 67/2014 – lausuntoon viitaten mutta PeVL 21/2009 lausunnon unohtaen, että päivystysasiassa olisi ollut kyse punninnasta perusoikeuksien ja kansanvaltaisuuden välillä, kun se kirjoittaa jaksossa 4.4.2., että ”[l]ainsäätäjällä ei voida kuitenkaan katsoa olevan velvollisuutta valita eri ratkaisuvaihtoehdoista yhden perusoikeuden näkökulmasta parasta ratkaisumallia (…)”. Perustuslain 122 §:n 1 momentin pohjalta tehtävä hallinnollinen jaotus on tehtävä samanlaisten perusteiden mukaan laillisuusharkintaan nojautuen. Perustuslainkohdan muotoilu sulkee pois punnintamahdollisuuden 122 §:n 1 momentin soveltamistilanteessa. Sosiaali- ja terveyspalvelut tulee järjestää sekä suomen- että ruotsinkielisille samanlaisten perusteiden mukaan. Tämä tarkoittaa sitä, että perustuslain 122 §:n 1 momentin perspektiivistä kielellisten perusoikeuksien ja perustuslain 19 §:n sosiaalisten ja terveydellisten oikeuksien on toteuduttava samanaikaisesti ja täysimääräisesti.

5. Toinen syy edellä mainittuun poikkeukseen voi olla kahdesta eri hallituksen esityksestä löytyvä virhe perustuslain 122 §:n 1 momentin tulkinnassa. Olen kommentoinut asiaa 30.5.2017 antamassani, hallituksen esitystä HE 15/2017 vp. koskevassa lausunnossani. Hallituksen esitykseen HE 224/2016 vp., s. 78 sisältyi hyvin ongelmallinen kirjaus: ”Perustuslain 122 §:n tarkoituksena ei kuitenkaan ole ensisijaisesti varmistaa yksikielisten yksiköiden tai enemmistöltään ruotsinkielisen alueen muodostaminen, vaan ennen kaikkea turvata palvelut niin suomen kuin ruotsinkin kielellä. Perustuslaista ei siten suoraan voida johtaa tulkintaa, jossa kieliperusteella tulisi toteuttaa tietty aluejaotus kielellisistä syistä.” Hallituksen esityksen HE 15/2017 vp. sivulla 656, on mainittu, että perustuslain 122 §:n tarkoituksena ei ensisijaisesti ole varmistaa ”yksikielisten yksiköiden tai enemmistöltään ruotsinkielisen alueen muodostaminen (…)”. Näissä kohdin hallitus on lukenut perustuslain taustalla olevaa hallituksen esitystä HE 1/1998 väärin sen suhteen, mitä siitä sanotaan voimassa olevasta 122 §:stä, sillä siinä ei sanota mitään enemmistöltään ruotsinkielisen alueen muodostamisesta (eikä tästä sanota mitään myöskään perustuslakivaliokunnan mietinnössä PeVM 10/1998 tai kielilaissa). Perustuslakia koskevassa HE 1/1998:ssä ”ehdotetaan luovuttavaksi nykyisen hallitusmuodon 50 §:n 3 momentissa säädetystä pyrkimyksestä yksikielisiin hallintoalueisiin”. Tämä siis tarkoittaa sitä, että perustuslain 122 §:n 1 momentin tarkoituksena ei ole pyrkiä esimerkiksi yksikielisiin suomen- tai ruotsinkielisiin hallintoalueisiin. Siksi kaksikieliset hallintoalueet ovat yleisesti ottaen

[3] Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiirin kuntayhtymä, Hallintosääntö 1.6.2017 (http://www.epshp.fi/files/152/Hallintosaanto_Epshp.pdf; katsottu 18.3.2018).

mahdollisia. Myös enemmistöltään ruotsinkielisen hallintoalueen muodostuminen (siis *muodostuminen*, ei *muodostaminen*, sillä kaksikieliset hallintoalueet muodostuvat kielilain 5 §:n nojalla kuntien kielellisen jaotuksen nojalla, kuten hallitus toteaakin valinnanvapautta koskevan hallituksen esityksen HE 47/2017 vp. sivulla 272) kielilain mukaisesti on siten täysin legitiimi ja täysin perustuslain 17 §:n 1 ja 2 momentin kansalliskielisäännöksen mukainen seuraus, jos suomen- ja ruotsinkielisen väestön mahdollisuudet saada palveluja omalla kielellään samanlaisten perusteiden mukaan tulevat turvatuiksi sellaisen kielellisen organisointimuodon kautta. Näin on erityisesti silloin, jos toisentyyppinen ratkaisu hukuttaa ruotsinkielisen väestönosan niin suureen ja laajaan organisaatioon, että ruotsinkielisen väestönosan kielelliset oikeudet vaarantuvat. Vaarantuminen näyttäisi joiltakin osin realisoituvan tai on jo realisoitunut, ehkä siksi, että hallitus on ymmärtänyt väärin perustuslain valmisteluaineiston ja kirjannut tämän väärän tiedon esitykseensä. Mielestäni on hyvin ongelmallista, että hallitus pyrkii sivuuttamaan vakiintuneen ja kielilain mukaisen kaksikielisyyttä ylläpitävän järjestelyn antamalla tarkoituksella etusijan muille organisointivaihtoehdoille (enemmistöltään suomenkielisen alueen *muodostaminen*, yksikielisen suomenkielisen alueen *muodostaminen*; tässä olen aktiiviseen muodostamiseen viittaamalla käyttänyt hallituksen indikoimaa sanamuotoa) ja asettamalla mahdollisuuden enemmistöltään ruotsinkielisen alueen muodostumisen näille alisteiseen asemaan. Hallitus ei kielikertomuksessaan ole pyrkinyt selittämään virheellistä tulkintaa, mutta on referoinut presidentin lausumaa (s. 21), jonka mukaan päivystyspalveluja voidaan siirtää Vaasasta Seinäjoelle vain, jos siirrettäessä vallitsee varmuus siitä, että potilaat saavat nuo palvelut valintansa mukaan suomen tai ruotsin kielellä. Käsitykseni mukaan sellaista varmuutta ei ole.

6. Voi olla, että edellä kohdassa 5 kuvattu virheellinen käsitys perustuslain 122 §:n 1 momentin sisällöstä tasoitti tietä tuomioistuinlain muutoksille, joita on kuvattu kielikertomuksen s. 22, sillä Pohjanmaan käräjäoikeuden muuttuminen enemmistökieleltään suomenkieliseksi sen johdosta, että Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus liitettiin siihen, näytti olevan varsin ongelmaton eduskunnan käsittelyssä.

7. Kielikertomukseen sisältyy ansiokas kieli-ilmapiiriä koskeva kappale, joka sekä kansalliskielten että saamen kielten kannalta tehtyjen kielibarometritutkimusten, otakantaa –kyselyn ja julkisen keskustelun perusteella vahvistaa aikaisemmista kielikertomuksista näkyvän trendin kieli-ilmapiirin koventumisesta. Muun muassa s. 41 on saamen kielen puhujan huomio siitä, että yksittäiset henkilöt kommentoivat negatiivisesti saamen kielen julkista käyttämistä, ja samanlaisia huomioita löytyy ruotsinkielisten ja varmaan muunkielistenkin joukosta. Kyse on siis siitä, että luodaan negatiivista painetta muuta kuin suomen kieltä kohtaan yksityisten välisessä kommunikaatiossa, eli kielellisissä horisontaalisuhteissa. Tällainen kommentointi voi myös äityä vihapuheeksi. Tässä kohdin onkin aiheellista kysyä, mitä valtiovalta voi tehdä tämän negatiivisen ilmiön suitsimiseksi? Suomea velvoittavan YK:n kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan yleissopimuksen 27 artiklan mukaan valtiolla on sanamuodon mukaan minimissään vain velvollisuus olla kieltämättä oikeutta

käyttää omaa kieltään henkilöiltä, jotka kuuluvat kielellisiin vähemmistöihin.[4] Tämän horisontaalisuhteeseen liittyvän negatiivisen velvoitteen täyttäminen ei sinänsä ole vaikeaa, sillä jo sananvapauteen kuuluu se, että yksilö saa valita käyttämänsä kielen, kun kommunikoi toisen henkilön kanssa, ja jos kyseiset henkilöt kuuluvat samaan kielelliseen ryhmään, on heillä luonnollisesti oikeus käyttää omaa kieltään heidän välisessä kommunikaatiossaan. Kielellisten vähemmistöjen kommunikaatio-oikeus ja sananvapaus ovat tosin erillisiä oikeuksia. Horisontaalisuhteessa tapahtuvaan muun kuin suomen kielen käyttöön ei kenenkään ulkopuolisen pitäisi pystyä puuttumaan, mutta kuten kielikertomuksessa tuodaan esille, tapahtuu tällaista ”kansallisuusaatteelle” (yksi kieli, yksi kansa, yksi valtio) perustuvaa puuttumista verraten yleisesti. YK:n ihmisoikeuskomitea on 27 artiklaa koskevassa yleiskommentissaan katsonut, että artikla ei ainoastaan edellytä, että valtio pidättäytyy kielelliseen horisontaalisuhteeseen puuttuvista rajoittavista toimenpiteistä, vaan että artikla myös sisältää positiivisen velvoitteen estää horisontaalisuhteessa tapahtuvien kielellisten oikeuksien loukkauksia.[5] Positiivisia suojeluvelvoitteita horisontaalisuhteessa sisältää myös Suomea velvoittava Euroopan neuvoston n.k. kieliperuskirja,[6] jonka 13. artikla koskee mm. myös sellaisia vanhustenhoitojärjestelyjä, joista kielikertomuksen sivuilla 95-98 on kyse.[7] Ne esimerkit, jotka tuodaan esille kielikertomuksen ss. 47-52 ovat hyvin vakavia ja niihin tulee puuttua eri keinoin. Yksi niistä keinoista on ilmeisesti tarkastelujaksolla voimaan saatettu yhdenvertaisuuslaki (1325/2014), joka luo mekanismeja syrjinnän ja häirinnän vastustamiseen kielellisissä horisontaalisuhteissa. Mielestäni tähän asiaan on kuitenkin kiinnitettävä enemmän huomiota ja pyrittävä kehittämään täydentäviä mekanismeja kielellisten oikeuksien toteutumiseksi horisontaalisuhteissa. Niissä on mielestäni myös kyse sellaisista yhteiskunnallisista tarpeista, joista julkisen vallan on perustuslain 17 §:n 2 momentin toisen virkkeen nojalla huolehdittava, ja keinovalikoimiin on kuuluttava myös muita tapoja (esim. koulutus, tiedotus) kuin lainsäädännölliset mekanismit.

8. Kielikertomukseen sisältyy selvitys kielellisistä oikeuksista valtion omistamissa yhtiöissä (ss. 105-119). Muodollisesti kyse on pelkästään kielilain 24 §:n ja saamen kielilain 17 §:n piiriin kuuluvista yhtiöistä, mutta kielikertomuksessa niitä on käsitelty myös kielilain 25 §:n ja saamen kielilain 18 §:n kautta, eli yksityisen toimijan kielellisen palveluvelvollisuuden kautta. Tämä aiheuttaa sekaannusta, sillä valtionyhtiöitä koskeva kielellinen sääntely kielilain 24 §:ssä lähestyy asiaa toisesta perspektiivistä kuin yksityisten kielellistä

[4] ”Niissä valtioissa, joissa on kansallisia, uskonnollisia tai kielellisiä vähemmistöjä, tällaisiin vähemmistöihin kuuluvilta henkilöiltä ei saa kieltää oikeutta yhdessä muiden ryhmänsä jäsenten kanssa nauttia omasta kulttuuristaan, tunnustaa ja harjoittaa omaa uskontoaan tai käyttää omaa kieltään.”

[5] CCPR General Comment No. 23: Article 27 (Rights of Minorities): “6.1. Although article 27 is expressed in negative terms, that article, nevertheless, does recognize the existence of a “right” and requires that it shall not be denied. Consequently, a State party is under an obligation to ensure that the existence and the exercise of this right are protected against their denial or violation. Positive measures of protection are, therefore, required not only against the acts of the State party itself, whether through its legislative, judicial or administrative authorities, but also against the acts of other persons within the State party.”

[6] Alueellisia kieliä tai vähemmistökieliä koskeva eurooppalainen peruskirja.

[7] Kieliperuskirjan 13 artikla, 2 c –kohta: ”c) varmistamaan, että sosiaalialan hoitolaitoksissa kuten sairaaloissa, vanhainkodeissa ja hoitoloissa on mahdollisuudet vastaanottaa ja hoitaa sairauden tai vanhuuden johdosta tai muusta syystä hoitoa tarvitsevia alueellista kieltä tai vähemmistökieltä käyttäviä henkilöitä heidän omalla kielellään.”

palveluvelvollisuutta koskeva sääntely (jonka perustusvaliokunta itse asiassa kirjoitti kielilakiin silloin, kun kielilakia säädettiin).[8] Valtionyhtiöihin nähden voi siis syntyä tilanne, jossa osakeyhtiölain nojalla toimiva, valtio enemmistöosakkaana operoiva yhtiö, johon yleensä sovelletaan kielikertomuksessa käsiteltyä, sinänsä vaikeasti hahmotettavaa suhteellisuusperiaatetta, on myös sellainen kielilain 25 §:n tarkoittama yksityinen, jolle on lailla tai lain nojalla säädetty julkinen hallintotehtävä. Silloin valtionyhtiöön sovelletaan 25 §:n ensimmäistä virkettä, mutta on ainakin teoriassa ajateltavissa, että myös lainkohdan kaksi muuta virkettä voisivat tulla sovellettaviksi, jos viranomainen siirtää päätöksellään, muulla toimenpiteellään tai sopimuksella tehtävän valtionyhtiölle. Kielikertomuksessa esille nostettu suhteellisuusperiaate nousee kuitenkin tärkeään asemaan silloin, kun valtionyhtiöt tuottavat palveluja, ja näyttää kansalaispalautteen valossa siltä, että ne useat ehdot, jotka 24 § ensimmäisessä virkkeessä asettaa valtionyhtiöille (toiminnan laatu ja asiayhteys laajuuteen nähden; tapa, joka kokonaisuutena arvioiden ei ole yhtiön kannalta kohtuuton) ovat liian sallivia. Lisäksi on ilmeistä, että ylimpien lainvalvojien toimivalta ulottuu ainoastaan siihen valtionyhtiön toiminnan osaan, joka sisältää 25 §:n mukaisen julkisen tehtävän, mikä tarkoittaa sitä, että hyvin suuri osa valtionyhtiöiden toiminnasta jää ylimpien lainvalvojien ulottumattomiin, vaikka valtionyhtiöiden kielellisistä velvollisuuksista onkin säädetty kielilaissa, joka perustuu perustuslain 17 §:lle ja jonka kautta toteutetaan mm. sellaisia yhteiskunnallisia tarpeita, joista julkisen vallan on perustuslain 17 §:n 2 momentin toisen virkkeen nojalla huolehdittava sekä suomeksi että ruotsiksi. Tilanne on siis epätyydyttävä ja vaatii lainsäädännöllisiä täsmennyksiä, mitä kielikertomuksen s. 119 ehdotetaankin. Lisäksi voisi ajatella, että valtion omistajaohjauksesta vastaavat ministeriöt ovat velvollisia seuraamaan kielilain 24 §:n ja saamen kielilain 17 §:n toteutumista valtion omistamissa yhtiöissä. Ehkä ylimmät lainvalvojat voisivat sitten epäsuorasti valvoa kielilain 24 §:n ja saamen kielilain 17 §:n toteutumista omistajaohjausministeriöiden kautta.

9. Mielestäni on hyvä, että kielikertomuksessa on tuotu esille myös positiivisia kokemuksia kielellisten oikeuksien toteutumisesta. Vaikka kielellisten oikeuksien toteutuminen saattaa liikkua pääosin negatiiviseen suuntaan, on siis myös olemassa esimerkkejä päinvastaisesta kehityksestä. Positiivista liikettä pitäisi entisestään voimistaa samalla kun negatiivinen kehitys olisi pysäytettävä. Viimeksi mainittuun tähtää myös ainakin osa niistä keskeisistä huomioista, joita sisältyy kielikertomuksen viimeiseen kappaleeseen.

Ystävällisin terveisin,

Markku Suksi
Julkisoikeuden professori

[8] Valtion liikelaitosten kohdalla (joista nyt ei ole kyse) käytetään kielilain 24 §:n toisessa virkkeessä käsitettä viranomaistoiminta, minkä voidaan ajatella ainakin jossain määrin vastaavan käsitettä julkinen hallintotehtävä kielilain 25 §:ssä.